

**Prezidents
Dīters F. Uhtdorfs**
Otrais padomnieks
Augstākajā Prezidijā



Meklējot labo

Meklējot jaunu māju, kāds jauns Pēdējo Dienu svēto pāris sarunājās ar iespējamiem kaimiņiem par apkārtni un skolu šajā apkaimē.

Kāda sieviete, ar kuru viņi runāja, pastāstīja par skolu, kuru apmeklēja viņas bērni: „Tā ir vissatriecošākā vieta! Skolas direktors ir brīnišķīgs un labs cilvēks; skolotāji ir augsti kvalificēti, laipni un draudzīgi. Es esmu ļoti apmierināta ar to, ka mūsu bērni var apmeklēt šo brīnišķīgo skolu. Jūs to iemīlēsiet!”

Savukārt cita sieviete par savu bērnu skolu teica: „Tā ir briesmīga vieta. Skolas direktors ir egocentrisks; skolotāji ir nekvalificēti, rupji un nedraudzīgi. Ja es varētu atļauties aizbraukt projām no šīs apkaimes, es to darītu nekavējoties!”

Interesanti bija tas, ka abas šīs sievietes runāja par vienu un to pašu direktoru, par tiem pašiem skolotājiem un par to pašu skolu.

Vai esat kādreiz pamanījuši, ka cilvēki parasti var atrast to, ko viņi meklē? Meklējiet pietiekami uzcītīgi, un jūs varēsiet atklāt gan labo, gan slikto gandrīz jebkurā cilvēkā vai jebkurā lietā. Cilvēki tieši to ir darījuši attiecībā uz Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu kopš tās pirmsākumiem. Tie, kas meklē labo, atradīs laipnus un līdzjūtīgus cilvēkus — cilvēkus, kas mīl To Kungu, vēlas kalpot Viņam un svētīt savu līdzcilvēku dzīvi. Bet patiesība ir arī tā, ka tie, kas meklē slikto, noteikti atradīs to, kas nav pilnīgs.

Diemžēl laiku pa laikam tas notiek pat pašā Baznīcā. To cilvēku, kas meklē iverus, lai kritizētu, radošumam, izdomai un neatlaidībai nav robežu. Šķiet, ka viņi nespēj atbrīvoties no aizvainojuma. Viņi izplata baumas un sūdzas par citiem. Viņi uzplēš rētas ilgu gadu garumā,

izmantojot katru iespēju kritizēt un pazemot citus. Tam Kungam tas nav patīkami, „jo, kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība” (Jēkaba v. 3:16).

Prezidents Džordžs K. Kenons (1827–1901) labi pazina prezidentu Brigamu Jangu (1801–1877), daudzus gadus kopā cieši strādājot gan kā Divpadsmīt apustuļu kvoruma loceklis, gan kā padomnieks Augstākajā Prezidijā. Pēc prezidenta Janga nāves prezidents Kenons ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Es nekad neesmu kritizējis vai sūdzējies par prezidenta Janga vadību, viņa padomiem vai viņa mācībām savā sirdī un vēl jo mazāk savos vārdos vai darbos. Tagad man tas sniedz prieku. Doma, kas mani vienmēr pavādīja, ir: Ja es kritizēšu, sūdzēšos vai tiesāšu brāli Brigamu, cik tālu man vajadzētu iet; ja es sāksu, kurā brīdī man vajadzētu apstāties? Šajā ziņā es neuzdrīkstējos sev uzticēties. Es zināju, ka atkrišana bieži vien bija rezultāts tam, ka tika izrādīta iecietība pret kritizēšanas un zūdišanās garu. Citi spēcīgāki, gudrāki un pieredzējušāki cilvēki nekā es varētu darīt daudzas tādas lietas, kuras es neuzdrošinājos darīt, un izvairīties no ļaunuma sekām.”¹

Prezidenta Kenona spēcīgais padoms ir kaut kas, ko mums, Baznīcas locekļiem, vajadzētu apdomāt ar lielu rūpību. Dieva vārds pārlicina Kristus sekotājus būt „šķīstiem, . . . miermīlīgiem, lēnīgiem, paklausīgiem, pilniem žēlastības un labiem augļiem, taisnīgiem, bez liekulības.” Bet tiem, kas tur mieru, „taisnības auglis mierā top sēts” (Jēkaba v. 3:17,18).

Mums ir izvēle. Mēs varam meklēt slikto citos. Vai arī mēs varam sēt mieru un strādāt, lai citiem sniegtu

sapratni, taisnīgumu un piedošanu, ko mēs paši tik izmisīgi vēlamies. Tā ir mūsu izvēle; jo, ko mēs meklēsim, to mēs arī noteikti atradīsim.

ATSAUCE

1. Džordžs K. Kenons, dienasgrāmata, 1878. g. 17. janv.; pareizrakstība ir modernizēta.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA

„Jums varētu šķist, ka jums trūkst sapratnes par kādu noteiktu principu, kuru jūs apgūstat, lai mācītu”, piezīmes no *Teaching, No Greater Call* ([1999], 19). „Taču studējot šo principu ar lūgšanām, dzīvojot pēc šī principa, gatavojoties to mācīt un daloties šajā principā ar citiem, jūsu liecība tiks stiprināta un padziļināta.”

Kad jūs šomēnes meklēsiet labo dzīvē un citos cilvēkos, jūs tiksiet labāk sagatavoti mācīt šo vēstījumu un liecināt par tā patiesumu.

JAUNIEŠI

Suņa koduma gaišā puse

Tara Stringhema

2009. gada vasarā man sejā iekoda manas draudzenes suns. Par nelaimi kodiens pārplēsa manu lūpu, un lūpai vajadzēja uzlikt šuves.

Pēc šī negadījuma es biju ļoti nomākta. Es ļāvu likstām pārņemt manas domas, un es jutos tā, it kā visa mana dzīve ir sagrauta. Es jutos neveikli savas lūpas dēļ

un nepavisam negribēju iet ārā sabiedrībā. Manā prātā savainojums sagrāva plānus attiecībā uz klavierspēli, volejbolu, baznīcu, peldēšanu un skolu.

Bet katru reizi, kad es lūdzu, es saņēmu priesterības svētības, runāju ar saviem vecākiem vai arī mani apmeklēja mani ģimenes locekļi un draugi, mans garastāvoklis tika pacilāts, un es sajutos laimīga skumju brīžos. Drīz es sapratu, ka cilvēki, domājot par manu savainojumu, jūta līdzjūtību.

Šī pieredze palīdzēja man veidot savu raksturu, un es iemācījos neuztraukties tik daudz par to, ko citi cilvēki domā par mani. Es arī tiku svētīta, jo mans ievainojums palīdzēja man saprast, ka man mazāk ir jādomā par sevi un jāsāk vairāk rūpēties par citiem. Mans gars lielā mērā tika stiprināts šajā laikā.

Es iemācījos to, ka likstas ir daļa no mūsu Debesu Tēva ieceres. Ja mēs meklējam labo un nevis slikto, mēs varam pārvarēt likstas, mēs varam kļūt labāki cilvēki un ļaut šai pieredzei stiprināt mūsu liecību.

BĒRNI

Meklējiet labo sev apkārt

Jūs varat ieraudzīt labo sev visapkārt, ja iemācīsieties, kā to meklēt. Viens veids, kā jūs varat iemācīties atpazīt svētības, ir katru vakaru uzskaitīt labās lietas, kuras jūs redzējāt pa dienu, un izveidot to par paradumu.

Izmantojiet laiku šovakar, lai pastāstītu ģimenes locekļiem par kaut ko labu, ko jūs redzējāt šodien savā dzīvē.



Priesterības vadībā un pēc priesterības parauga

Studējiet šo materiālu un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras jūs apmeklējat. Izmantojiet jautājumus, kas palīdzēs jums stiprināt māsas, kuras jūs apmeklējat, un padarīt Palīdzības biedrību par aktīvu savas dzīves sastāvdaļu.

Ticība • Ģimene • Palīdzība

Manas dārgās māsas, cik gan mēs esam svētītas! Mēs ne tikai esam Baznīcas locekles, bet mēs arī esam Palīdzības biedrības locekles — „Tā Kunga sieviešu organizācija”.¹ Palīdzības biedrība ir pierādījums Dieva mīlestībai pret Savām meitām.

Vai tad jūsu sirds neietrīsas, kad jūs atsaucat atmiņā savīļņojošo šīs biedrības pirmsākumu? 1842. gada 17. martā pravietis Džozefs Smits organizēja māsas „priesterības vadībā un pēc priesterības parauga”.²

Tas, ka māsas tika organizētas „priesterības vadībā”, deva viņām pilnvaras un vadību. Elīza R. Snova, otrā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, mācīja, ka Palīdzības biedrība „nevar pastāvēt bez priesterības, no kuras tā saņem visas savas pilnvaras un ietekmi”.³ Elders Dalins H. Ouks, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, paskaidroja: „Pilnvaras, kuras izmanto Palīdzības biedrības māsas, kas kalpo skolotājas un citos aicinājumos, . . . ir tās pilnvaras, kas nonāk pie viņām caur saikni, kas māsām ir ar Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu, un caur viņu personīgo iesvētīšanu, ko ar roku uzlikšanu veic priesterības vadītāji, kuri šīs māsas ir aicinājuši.”⁴

Tas, ka māsas tika organizētas „pēc priesterības parauga”, deva

viņām svētus pienākumus. Džūlija B. Beka, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, paskaidroja: „Mēs darbojamies pēc priesterības parauga — kas nozīmē, ka mēs meklējam, saņemam un rīkojamies saskaņā ar atklāsmi; pieņemam lēmumus padomēs; un mēs domājam par to, kā palīdzēt katram personīgi. Priesterības mērķis — sagatavoties mūžīgās dzīves svētībām, noslēdzot un turot derības, — ir arī mūsu mērķis. Tādēļ līdzīgi mūsu brāļiem, kuriem ir priesterība, mūsu darbs ir glābt, kalpot un kļūt par svētiem cilvēkiem.”⁵

Barbara Tomsone, otrā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā.

No Svētajiem Rakstiem:

1. korintiešiem 11:11; Mācība un Derības 25:3; 121:36–46.

No mūsu vēstures

Navū Tempļa būvniecības laikā kāda māsu grupa vēlējās organizēti palīdzēt celtniecības darbos. Elīza R. Snova šai jaunajai grupai uzrakstīja statūtus. Kad viņa šos statūtus parādīja pravietim Džozefam Smitam, viņš atbildēja: „Pasaki māsām, ka Tas Kungs ir pieņēmis viņu upuri, un Viņam ir kaut kas labāks viņām. . . . Es organizēšu sievietes priesterības vadībā pēc priesterības parauga.”⁶

Pēc neilga laika pravietis jaunizveidotajai Palīdzības biedrībai teica: „Tagad es Dieva vārdā nododu jums atslēgas un šī biedrība līksmos, un kopš šī brīža tā saņems zināšanas un saprātu.”⁷ No māsām tika sagaidīts, ka tās pacelsies jaunā svētuma pakāpē un ka tās sagatavosies drīzumā kalpot tempļa priesterības priekšrakstos.

ATSAUCES

1. Spensers V. Kimbals, „Relief Society — Its Promise and Potential”, *Ensign*, 1976. gada marts, 4. lpp.
2. Džozefs Smits, citēts Sāras Greindžeras Kimbalas „Auto-biography”, *Woman's Exponent*, 1883. g. 1. sept., 51. lpp.
3. Elīza R. Snova, „Female Relief Society”, *Deseret News*, 1868. gada 22. apr., 81. lpp.
4. Dalins H. Ouks, „The Relief Society and the Church”, *Ensign*, 1992. g. maijs, 36. lpp.
5. Džūlija B. Beka, „Relief Society: A Sacred Work”, *Liahona*, 2009. g. nov., 111. lpp.
6. Džozefs Smits, citēts Kimbala „Auto-biography”, 51. lpp.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 451. lpp.

Ko es varu darīt?

1. Kā es varu palīdzēt tām māsām, kuras es apmeklēju, baudīt Palīdzības biedrības svētā darba svētības?
2. Ko es šomēnes darīšu, lai palielinātu savas spējas saņemt personīgo atklāsmi?

Vairāk informācijas var iegūt www.reliefsociety.lds.org.